

5. tanulmány

Pál megtérése

Július 28., szombat délután

Pál élete tele volt különböző változatos munkával. Városról városra, területről területre utazva elbeszélte a kereszt történetét; lelkeket térített az evangéliumhoz, és gyülekezeteket alapított. Ezekről állandóan gondot viselt, és számos levelet írt hozzájuk, amelyekben tanításokat közölt. Időközönként mesterségét folytatta, hogy megélhetését biztosítsa. De tevékeny élete közben sem tévesztette szem elől az egyetlen nagy célt: felülről való elhívása betöltését.

Pál életét mennyei légkör övezte, és aki érintkezésbe került vele, érezte Krisztussal való harmóniájának hatását. Az a tény, hogy saját életével példázta az általa hirdetett igazságokat, először meggyőző erőt kölcsönzött az igehirdetéseinek. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet keresetlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. A bizonyítékok esetleg csak ellenszegülést váltanak ki, még ha nem is lehet megcáfolni őket, de az istenfélő élet példájában olyan erő rejlik, amelynek lehetetlen ellenállni. – *Az evangélium szolgálói*, 58–59. o.

Természetes, hogy szembekerülünk hitetlenséggel és ellenállással. Az igazságnak mindenkor küzdenie kellett ilyen elemekkel. De ha a legelkeseredettebb ellenszegüléssel állsz is szemben, sose vádold ellenfeleidet. Azt hihetik, mint Pál is, hogy Istennek tetsző dolgot cselekszenek. Velük szemben türelmet, szelídséget és hosszútűrést kell tanúsítanunk. – *Evangelizálás*, 305. o.

Pál ezt mondja: „Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.”

(Csel 26:9) Ez a hit azonban nem változtatta igazsággá átkozódását. Amikor Pál elfogadta Jézus Krisztus evangéliumát, az új teremtéssé tette őt. Átalakult, és a szívébe ültetett igazság Krisztus olyan hittel és bátorsággal teljes követőjévé tette, hogy semmilyen ellenállás nem tudta megingatni, és semmilyen szenvedés sem tudta megfélemlíteni. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 33. o.

Habár kimagasló intellektuális képességekkel rendelkezett, Pál élete egy ennél is ritkább bölcsességről tett bizonyosságot. Tanításaiban és életével a legmélyebb jelentőségű elveket tárta fel, olyanokat, amelyekről korának lángelméi mit sem tudtak. A legnagyobb bölcsesség volt az övé, ami éleslátást és együtt érző szívet kölcsönöz befogadójának, ami összeköti az embert felebarátjával, és képessé teszi arra, hogy erősítse a másokban jobbik énjét, továbbá nemesebb életre ösztönözze. – *Előtted az élet*, 66. o.

Pál félelemmel és rettegéssel munkálkodott az üdvösségért. Nem kellene-e nekünk is éppen annyira félnünk attól, hogy elveszítjük az ígéretet, és méltatlannak bizonyulunk az örökéletre? Vigyázva kell imádkoznunk, és buzgón dolgoznunk azért, hogy beléphessünk a szoros kapun. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 49. o.

Július 29., vasárnap – AZ EGYHÁZ ÜLDÖZŐJE

A galileai tanítványok nap mint nap Jézussal jártak. Hitüket és tapasztalatukat az evangélium hirdetésének munkájában később kiegészítette egy jeruzsálemi rabbi tüzes lelkesedése és kiváló tudása. A társusi Saul római állampolgárként a pogány városban született; nem csak származásánál fogva volt zsidó, de élethosszig tartó tanulása, buzgó hazaszeretete és vallásos hite miatt is. Képzését Jeruzsálem legkiválóbb rabbijaitól kapta, atyái összes törvényét és hagyományát behatóan ismerte; tehát lelkét a legmesszebbmenőkig betöltötte a nemzeti büszkeség és a mások iránti előítélet. Még egészen fiatalon lett a zsidó főtanács, a Szanhedrin tagja. Úgy tekintettek rá, mint ígéretes vezetőre, az ősi hit buzgó védelmezőjére. [...]

A rabbik önmaguk felsőbbrendűségének tudatában tetszelegtek nem csak más nemzetek fiai, de saját népük előtt is. A római elnyomók iránti izzó haragjukban azt az elhatározást dédelgették magukban, hogy katonai erővel fogják helyreállítani nemzeti önállóságukat. Jézus követői – akiknek békés üzenete volt – annyira szemben álltak ebbéli törekvéseikkel, hogy gyűlöltek és halálra adták őket. Saul volt az egyik legelkeseredettebb és legkérelhetetlenebb üldözőjük. – *Előtted az élet*, 64–65. o.

Sokan állítják, hogy az ember mindent megtehet, amit megenged a lelkiismerete. Felmerül azonban egy kérdés: az ember lelkiismerete helyesen nevelt, jóra törekvő, vagy inkább a saját megromlott elképzelései vezérlik? A lelkiismeret nem veheti át az „így szól az Úr” helyét. Nem minden embert egyformán indít a lelkiismerete, és nincs minden lelkiismeret összhangban egymással. Léteznek halott, vörös vassal megjelölt lelkiismeretek. Az embereknek lehet gonosz vagy jó lelkiismeretük is. Pál nem hitt a názáreti Jézusban, ezért városról városra járva üldözte a keresztényeket, mert őszintén hitte, hogy Istennek tesz ezzel szolgálatot. – *Letter 4*, 1889.

A tanult Saulus hatalmas eszköz volt Sátán kezében, hogy keresztülvigye Isten Fia elleni lázadását. De Ő, aki Sátánnál hatalmasabb, kiválasztotta Saulust, hogy elfoglalja István vértanú helyét, munkálkodjon és szenvedjen az Ő nevéért. Saulust a zsidók nagyra értékelték bölcsesége és a hívők üldözésében tanúsított buzgalma miatt. István halála előtt nem volt tagja a Szanhedrinnek, de utána megválasztották a testület tagjának, azon esetkor vitt szerepének jutalmául. – *A megváltás története*, 266. o.

Július 30., hétfő – A DAMASZKUSZI ÚTON

Amint Saul Damaszkusz felé haladt felhatalmazó levelekkel, hogy a Jézust hirdető férfiakat és nőket elfogja, és megkötözve Jeruzsálembé vigye, rossz angyalok örömujjongva vették körül. Ámde hirtelen olyan

fény vetődött Saulra, amely elűzte a gonosz angyalokat, és őt magát a földre vetette. – *Tapasztalatok és látomások*, 200. o.

Megtérése előtt Pál ádáz ellensége és üldözője volt Jézus követőinek. Amikor azonban Damaszkusz kapujánál egy hang szólt hozzá, a menny fénysugara behatolt a lelkébe. A kinyilatkoztatásban, amelyet a megfeszítettről ott és akkor nyert, felismerte azt, aki elhívva volt egész életét megváltoztatni. Ettől a pillanattól kezdve a dicsőség Ura iránti szeretet képezte életének legnagyobb célját, akinek szentjeit oly irgalmatlanul üldözte. Őrá bízott „ama titok kijelentése, amely örök időktől kezdve el volt hallgatva” (Róm 16:25). „Ő nékem választott edényem – jelentette ki az angyal, amikor megjelent Ananiásnak –, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izráel fiai előtt” (Csel 9:15).

Pál hűsége Megváltója iránt sohasem ingott meg szolgálata hosszú ideje alatt. „Atyámfiak, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna – írta a filippibelieknek –, de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtem, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnan felülről való elhívása jutalmára.” (Fil 3:13–14) – *Az evangélium szolgálói*, 58. o.

Amikor Krisztus megjelent Pálnak, és meggyőződött arról, hogy a szentjei személyében magát Jézust üldözte, elfogadta a Jézusban való igazságot. Értelmén és jellemén átalakító erő hatott át, és új emberré lett Jézus Krisztusban. Olyan teljességgel fogadta el az igazságot, hogy sem föld, sem pokol nem ingathatta meg hitét. – *Szemelvények*, I. köt., 346. o.

A gyülekezetnek a mostani veszélyes napokban egész munkáshadseregére van szüksége, akik Pálhoz hasonlóan kiképezték magukat használhatóságra; mélységes tapasztalattal bírnak az isteni dolgokban, és telve vannak megfontoltsággal és buzgósággal. Megszentelt, odaadó férfiakra van szükségünk, akik bátrak és igazak, akiknek lelkében Jézus rajzolódik ki, akikben „a dicsőségnek ama reménysége él” (Kol

1:27). Akiknek ajkai szent tűztől érintve „hirdetik az igét” (2Tim 4:17). Az ilyen munkások hiányában Isten ügye elerőtlenedik, és súlyos hibák – hasonlóan a halálos mérleghez – szennyezik be az erkölcsi életet, és elhomályosítják az emberiség nagy részének reménységét.

Ki fogja a hűséges, munkában kimerült zászlóvivők helyét betölteni, akik életüket feláldozták Isten igazságaért? Hajlandók-e ifjaink elfogadni atyáik kezéből a szent reménységet? Készülnek-e a hűségesek elköltözése után a megüresedett állások betöltésére? Figyelembe veszik-e az apostol felhívását, meghallják-e a kötelességteljesítésre hívó szót az önzés és becsvágy kielégítését szolgáló késztetések közepette, amely ifjúságunkat el akarja csábítani? – *Az evangélium szolgálói*, 61. o.

Július 31., kedd – ANANIÁS LÁTOGATÁSA

Azok lesznek a tanítói, akiket eddig el akart pusztítani, és abban a vallásban, amelyet eddig megvetett és üldözött. Három napig volt étlen-szomjan, vakon, keresve az utat azokhoz, akiket vak elfogultságában ki akart irtani. Jézus ekkor megismerteti őt földi képviselőivel. Az Úr látomásban szólt Ananiásnak, hogy menjen el valahova Damaszkuszban, és kérdezősködjön a társusi Saul után, aki „íme, imádkozik”.

Miután az Úr utasította Pált, hogy menjen Damaszkuszba, kézen fogva vezették őt be a városba, akik azért kísérték el, hogy segítsenek neki megkötözve Jeruzsálembe vinni a tanítványokat, hogy ott majd törvényszék elé állítsák, és kivégezzék őket. Saul ekkor Júdásnál lakott Damaszkuszban, böjtnek és imának szentelve idejét. Az Úr így tette próbára hitét. Három napig fogalma sem volt, mit vár el tőle az Úr; azon felül vak is volt. Bizonytalanság közt hanykolódott, és őszinte szívből Istenhez kiáltott. Az Úr angyalt küldött Ananiáshoz, hogy menjen el a házba, ahol Pál éppen imádkozik, és mondja meg neki, mit kell tennie ezután. Pálnak ekkorra már elpárolgott a büszkesége. Nemrégén még önhittent azt képzelte, hogy jó ügyért harcol, amiért majd jutalmat kap. Mostanra azonban mindez megváltozott. A bűnbánat és szégyen megtörte és porig alázta, ezért odaadón könyörög bűnbocsánatért. – *Bizonyágtételek*, III. köt., 430. o.

Saul híres tanító volt Izráelben, de amíg elvakult tévedés és előítélet alatt állt, Krisztus megjelenik neki, a gyülekezetéhez küldi őt, amely a világ világossága. Nekik kell oktatniuk e művelt, közismert szónokot a keresztény vallásra. Krisztus helyett Ananiás érinti meg a szemét, hogy visszanyerje látását; Krisztus helyett ő teszi rá a kezét; Krisztus nevében imádkozik, és Pál elnyeri a Szentlelket. Minden Krisztus nevében és tekintélyével történik. Krisztus a forrás. A gyülekezet a közvetítő eszköz. Az egyéni függetlenséggel hivalkodóknak úgy kell közelebbi kapcsolatra lépniük Krisztussal, hogy csatlakoznak földi gyülekezetéhez. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 433. o.

A két apostol felavatásának körülményei az evangélium szolgálatára világosan bizonyítják, hogy az Úr a Szentlélek által különválasztott, elhívott eszközei által működik megszervezett gyülekezetében. Amikor az Üdvözítő néhány évvel előbb kinyilatkoztatta Pálnak, hogy mi a szándéka vele, azonnal összekötetésbe került a Damaszkuszban újonnan alakult gyülekezet tagjaival. A damaszkuszi gyülekezet így a megtért farizeus személyes tapasztalatairól rögtön tudomást szerzett. Amikor pedig az egykor adott isteni megbízatást átfogóbban végrehajtották, a Szentlélek megbízta a gyülekezetet, hogy Pált és munkatársát felavassák, miáltal újabb bizonyságát adta, hogy Pál az Úr kiválasztott eszköze az evangélium terjesztésére a pogányok között. Miközben az antiókhiai gyülekezet vezetői „szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam”.

Isten e földön egyházát tette a világosság közvetítőjévé, és általa akarja közölni szándékát, akaratát. Nem ad egyetlen szolgájának sem olyan tapasztalatot, amely független volna a gyülekezet tapasztalatától vagy éppen ellentétben állna azzal. Nem is közli a gyülekezetekre vonatkozó akaratát csak egy emberrel, miközben azt – Krisztus testét – sötétség borítja. Gondviselésében szolgálait szoros kapcsolatba hozza gyülekezetével azért, hogy kevésbé bízzanak önmagukban, de annál nagyobb bizalommal viseltessenek azok iránt, akiket munkája fejlesztésére használ fel. – *Az evangélium szolgálói*, 443. o.

Augusztus 1., szerda – PÁL SZOLGÁLATÁNAK KEZDETE

A damaszkuszi kapunál látomást kapott a megfeszítettről, és ez egész életét megváltoztatta. Az üldözöből tanítvány lett, a tanítóból tanuló. A vakságban töltött magányos napok ott Damaszkuszban éveknek tűntek élettapasztalatában. Az emlékezetében tárolt ószövetségi történetek alkották a tananyagot, és maga Krisztus tanította. Számára is a természet csendessége lett a megfelelő iskola. Az arábiai sivatagba távozott, hogy az írásokat tanulmányozza, és Istentől tanuljon. Kitörölte lelkéből az életét addig irányító előítéleteket, hagyományokat, és egyedül az igazság forrásából merítette a továbblépéséhez szükséges utasításokat.

Életének további részét az önfeláldozás és a szeretet szolgálata jellemezte. „Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok” – vallotta. „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket.” (Róm 1:14; 2Kor 5:14 – új prot. ford.) – *Előtted az élet*, 65. o.

Amikor Pál Damaszkuszban prédikált, mindazok, akik hallották, megrémülve így szóltak: „Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz?” (Csel 9:21) Pál kijelentette, hogy hitét nem pillanatnyi ötlet vagy rajongás alapján változtatta meg, hanem ellenállhatatlan bizonyítékok készítették rá. Ha az evangéliumot magyarázta, igyekezett a Krisztus első eljövetelére utaló próféciákat világosan kifejteni, és következetesen bebizonyította, hogy ezek a jövendölések szó szerint teljesedtek be a názareti Jézus életében. Hitének alapja tehát biztos prófétai beszéd volt.

Mialatt Pál állandóan felszólította csodálkozó hallgatóit, hogy „bánják meg bűneiket és térjenek meg Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén” (Csel 26:20), „annál inkább erőt vőn és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus”. Sokan azonban szívüket elzárták, nem akarták üzenetét meghallgatni, és megtérése fölötti csodálkozásuk csakhamar izzó gyűlöletté változott, mely semmivel sem maradt mögötte a Jézus iránt táplált gyűlöletüknek.

Az ellenállás annyira fellángolt, hogy nem látszott tanácsosnak Pál munkájának folytatása Damaszkuszban. Mennyei hírnök szólította fel, hogy egyelőre hagyja el ezt a helyet, és így „elment Arábiába” (Gal 1:17), ahol biztos menedéket talált. – *Az apostolok története*, 124–125. o.

Ezeket a dolgokat nem csupán azért íratta le számunkra Isten, hogy elolvassuk és csodálkozzunk rajta, hanem azért, mert azt szeretné, hogy az a hit, ami Isten ősi szolgálóinak erőt adott, bennünk is megvalósulna. Mindez ma sem működne kisebb erővel, mint egykor, ha hittel telne meg a szívünk, és hatalmának csatornájává válnánk.

Mindazok, akik önbizalomhiánnyal küszködnek, és emiatt irtóznak a feladatoktól és kötelességektől, tanuljanak meg Istenre hagyatkozni! Így sokan közülük, akik egyébként haszontalanul élnének a világban, talán mások terhére is, Pál apostollal együtt majd elmondhatják: „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4:13) – *Előttem az élet*, 256. o.

Augusztus 2., csütörtök – VISSZATÉRÉS JERUZSÁLEMBE

Barnabás bőkezűen szétosztotta pénzét, hogy támogassa Krisztus ügyét, és enyhítse a szegények szükségét. Ismerte Pált, amikor még szembe szállt a hívőkkel. Most eljött, és felújította ismeretségüket. Hallotta csodálatos megtérésének bizonyágtételét és azon időből való tapasztalatát. Teljesen elhitte élményét, és elfogadta Pált, kézen fogva vezette az apostolokhoz őt. Elmondta nekik azt, amit Pál átélt, amit hallott, hogy Jézus személyesen megjelent neki damaszkuszi útján, és beszélt vele. Elmondta, hogy Ananiás imájára visszanyerte látását, és a város zsinagógájában hirdette: Jézus Krisztus az Isten Fia.

Az apostolok nem vonakodtak tovább. Nem állhattak ellene Istennek. Péter és Jakab abban az időben az egyedüli apostol volt Jeruzsálemben. Baráti jobbukat nyújtották a hitük egykori ellenségének, elkeseredett üldözőjének, és most éppen oly nagyon szerették és becsülték, mint amennyire azelőtt félték tőle és kerülték. Itt találkozott az új hit két nagy alakja: Péter, Krisztus földi szolgálata alatt kiválasztott társainak egyike és Pál, a farizeus, aki Jézus mennybemene-

tele után találkozott vele szemtől szembe, beszélt vele, látomásban is látta Őt és mennyei munkájának természetét. – *A megváltás története*, 277–278. o.

Ma is megkapható az a kegyelem – amelyben Pál és Apollós is részesült Krisztustól –, amelynek nyomán különleges lelki képességeket nyertek, és nagyon sok odaszentelt életű misszionáriust fog munkába hívni.

Csak ne legyenek sokan, akik ölbe tett kézzel mondják: „Ó, igen, menjen X vagy Y a járatlan területekre”, miközben ők nem mutatnak érdeklődést, nem dolgoznak önmegtagadással és odaszentelődéssel, hanem elvárják, hogy mások vállalják fel azt a munkát, amit az Úr rájuk bízott. Önmagukat megtagadva vegyék fel a keresztet, és tapasztalják meg, hogy Isten éppen olyan valóságos módon beszél hozzájuk, mint tette Pállal és Barnabással. Ők a képviselői mindazoknak, akikről elmondható a következő: „Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindeneknek, aki kegyelemben gazdag mindenekhez, akik őt segítségül hívják.” (Róm 10:11–12) – *Orvosi misziómunka*, 251. o.